

Kniha Daniel – číslo štyridsaťjeden

Pavlova prorocká služba: Spojenie starovekého Izraela s duchovným Izraelom

Jeff Pippenger

2024-01-05

Apoštol Pavol bol spojovacím článkom medzi starovekým Izraelom a duchovným Izraelom, lebo jeho služba, jeho meno, jeho osobné okolnosti i jeho prorocké dielo všetky svedčia o tejto pravde. Sám seba označil za najmenšieho z apoštolov, lebo prenasledoval Boží ľud.

Ved' ja som najmenší z apoštolov, ktorý nie som hoden volat' sa apoštolom, pretože som prenasledoval cirkev Božiu. 1 Korint'anom 15:19.

Meno, ktoré dostal pri obrátení, bolo Pavol, čo znamená malý alebo nepatrný, lebo bol najmenší z apoštolov. Jeho pôvodné meno však bolo Saul, čo znamená „vyvolený“.

Vtedy Ananiáš odpovedal: Pane, od mnohých som počul o tomto mužovi, koľko zlého napáchal tvojim svätým v Jeruzaleme; a aj tu má od veľkňazov moc spútať všetkých, ktorí vzývajú tvoje meno. Ale Pán mu povedal: Chod', lebo on je mojou vyvolenou nádobou, aby niesol moje meno pred pohanov, kráľov a synov Izraela, Skutky 9:13–15.

Saul bol „vyvolenou nádobou“, aby niesol evanjelium pohanom, no najprv sa musel obrátiť a byť pokorený na Pavla (malého), pretože bude potrebovať moc. Pavol chápal, že jeho sila sa nachádza v jeho malosti, čiže v jeho slabosti.

Aby som sa však pre nesmiernosť zjavení nepovyšoval, bol mi daný osten do tela, satanov posol, aby ma bil po tvári, aby som sa nepovyšoval. Pre tú vec som trikrát prosil Pána, aby odstúpila odo mňa. A povedal mi: Dost' máš na mojej milosti; lebo moja moc sa dokonáva v slabosti. Najradšej sa teda budem chváliť svojimi slabosťami, aby na mne spočinula Kristova moc. Preto mám záľubu v slabostiach, v pohaneniach, v núdzach, v prenasledovaniach, v úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som mocný. 2 Korint'anom 12:7–10.

Saul bol „vybraný“, ale aby bol silný, bol učinенý malým (Pavol). Bol vyvolený, aby niesol evanjelium pohanom, no bol vybraný sčasti pre svoju znalosť Starého zákona.

Tým skôr, že viem o tebe, že sa vyznáš vo všetkých zvykoch a otázkach, ktoré sú medzi Židmi; preto ťa prosím, aby si ma trpezlivo vypočul. Môj spôsob života od mladosti, ktorý bol od počiatku medzi mojím vlastným národom v Jeruzaleme, poznajú všetci Židia; tí ma poznali od začiatku, ak by chceli svedčiť, že som podľa najprísnejšieho smeru nášho náboženstva žil ako farizej. Skutky 26:3–5.

Saul bol vyučený Gamalielom, ktorý bol považovaný za jedného z najväčších učiteľov Písem Starého zákona.

„Žiadosti bolo vyhovené a ‚Pavol zastal na schodoch a kývol ľudu rukou.‘ Toto gesto upútalo ich pozornosť, zatiaľ čo jeho vystupovanie vzbudzovalo úctu. ‚A keď nastalo veľké ticho, prehovoril k nim po hebrejsky a povedal: Mužovia, bratia a otcovia, vypočujte si moju obhajobu, ktorú vám teraz predkladám.‘ Pri zaznení známych hebrejských slov ‚zachovali ešte väčšie ticho‘ a v tom všeobecnom stíšení pokračoval: ‚Ja som naozaj muž, Žid, narodený v Tarze, meste Cilície, ale vychovaný v tomto meste pri nohách Gamaliela, vyučený podľa prísneho spôsobu zákona otcov a horlivý za Boha, ako ste dnes všetci vy.‘ Nik nemohol poprieť apoštolove výroky, lebo skutočnosti, na ktoré sa odvolával, boli dobre známe mnohým, ktorí ešte žili v Jeruzaleme.“ Skutky apoštolov, 408.

Pavol nebol vyvolený náhodne a jedným z osobitných cieľov jeho služby bolo premostiť posvätné dejiny doslovného Izraela s posvätnými dejinami duchovného Izraela. V súvislosti s touto skutočnosťou napísal väčšinu Nového zákona. Jedna kapitola z jeho spisov určuje oporu pre rámec posolstva prvého anjela a tiež pre rámec posolstva tretieho anjela. Tento úsek je pamätníkom v dejinách adventizmu, ktorý označuje rozdiel medzi múdrymi a nerozumnými na začiatku i na konci adventizmu.

Prosíme vás však, bratia, vzhľadom na príchod nášho Pána Ježiša Krista a na naše zhromaždenie k nemu, aby ste sa nedali tak rýchlo vyviesť z mysle ani znepokojovať, ani duchom, ani slovom, ani listom, ako by bol od nás, akoby deň Kristov už nastával. Nech vás nikto nijakým spôsobom nezvedie; lebo ten deň nepríde, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo sa uctieva, takže sa ako Boh posadí v chráme Božom a bude ukazovať sám seba, že je Boh. Nepamätáte sa, že som vám o tom hovoril, keď som bol ešte u vás? A teraz viete, čo ho zdržuje, aby bol zjavený vo svojom čase. Lebo tajomstvo neprávosti už pôsobí; len ten, kto teraz zdržuje, bude zdržovať, dokiaľ nebude odstránený zo stredy. A potom bude zjavený ten bezbožník, ktorého Pán strávi duchom svojich úst a zničí jasom svojho príchodu; on, ktorého príchod je podľa pôsobenia satana so všetkou mocou a znameniami a lživými zázrakmi, a so všetkým zvodom neprávosti medzi tými, čo hynú, pretože neprijali lásku k pravde, aby boli spasení. A preto im Boh pošle mocné poblúdenie, aby uverili ľži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale našli zaľúbenie v neprávosti. 2 Tesaloničanom 2:1–12.

Kontextom tohto úryvku je úvaha o tom, kedy sa Kristus vráti druhýkrát. Pavol Solúnčanom pripomína, že na túto starosť už predtým odpovedal, keď povedal: „Nepamätáte sa, že keď som bol ešte u vás, hovoril som vám tieto veci?“ Pavol sa usiloval zabrániť tomu, aby boli bratia oklamaní v otázke „príchodu nášho Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia k nemu“.

Historici uvádzajú, že polovica posolstva Williama Millera bola založená na jeho stotožnení dvetisícristo rokov z ôsmej kapitoly Daniela, štrnásteho verša. Druhá polovica jeho posolstva, ktorá sa niekedy nerozpoznáva, spočíva v jeho diele vyvracania falošných učení týkajúcich sa druhého príchodu Krista.

Na základe falošnej jezuitskej metodológie vzniklo (a stále pretrváva) jedno významné falošné učenie, proti ktorému William Miller dôsledne vystupoval. Bolo to falošné učenie, že druhému

príchodu Pána predchádza tisíc rokov pokoja nazývaných „časné milénium“, proti ktorému vystupovala aj sestra Whiteová.

Millerovo dielo zároveň ustanovovalo pravdu o doslovnom návrate Krista, v protiklade k rozličným falošným predstavám o miléniu, ktoré boli rozšírené v jeho dobe. Pavol sa v 2. Tesaloničanom zaoberá druhým príchodom, takže táto pasáž bola súčasťou Millerovho chápania doslovného druhého príchodu. Táto kapitola bola pre Millera „prítomnou pravdou“.

Pavol označuje dôležitú postupnosť udalostí spojených s Druhým príchodom a zároveň uvádza aj logiku, prečo Tesaloničania nemali očakávať Pánov návrat za svojho života. Pavol hovorí: „Now we beseech you, brethren, by the coming of our Lord Jesus Christ, and by our gathering together unto him.“ Slovo „beseech“ znamená vypytovať sa. Pavol rozumovo rozoberá prvky spojené s Druhým príchodom a vedie svojich poslucháčov akýmsi druhom vypytovania, určeným na to, aby u tých, čo ho počúvajú, vyvolal rozbor jeho logiky.

Štruktúra jeho logiky spočíva v tom, že pred druhým Kristovým príchodom musí byť pápežstvo rozpoznané a musí panovať, a že predtým, než sa pápežstvo objaví v dejinách, musí nastať odpadnutie. Odpadnutie bolo ešte budúcnosťou, a preto príchod pápežstva bol ešte za ním. Ako teda mohol byť niekto zvedený k tomu, aby sa domnieval, že Kristov návrat je blízko? Používa viaceré symboly pápežstva, aby ustanovil, ktorá moc je tou, čo sa zjavuje po odpadnutí. Pápežstvo nazýva „človekom hriechu“, „tým bezbožným“, „synom zatratenia“ a „tajomstvom neprávosti“. Sestra Whiteová jasne uvádza, že to všetko sú symboly označujúce pápežstvo.

„Pred príchodom Krista sa však mali v náboženskom svete odohrať významné udalosti, predpovedané v prorocktv. Apoštol vyhlásil: ‚Nedajte sa hneď vyviesť z mysle ani znepokojovať, ani duchom, ani slovom, ani listom, akoby od nás, že deň Kristov je už blízko. Nech vás nikto nijakým spôsobom nezvedie; lebo ten deň nepríde, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia; ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Boh alebo čo sa uctieva, takže ako Boh sedí v chráme Božom a vydáva sa za Boha.‘“

„Pavlove slová sa nemali nesprávne vykladať. Nemalo sa učiť, že on na základe osobitného zjavenia varoval Tesaloničanov pred bezprostredným príchodom Krista. Takéto stanovisko by spôsobilo zmätok vo viere; lebo sklamanie často vedie k nevere. Apoštol preto napomenul bratov, aby neprijímali nijaké takéto posolstvo, akoby prichádzalo od neho, a ďalej zdôraznil skutočnosť, že pápežská moc, tak jasne opísaná prorokom Danielom, mala ešte len povstať a viesť vojnu proti Božiemu ľudu. Kým táto moc nevykoná svoje smrtonosné a rúhavé dielo, bude márne, aby cirkev očakávala príchod svojho Pána. ‚Nepamätáte sa,‘ spýtal sa Pavol, ‚že som vám o tom hovoril, keď som ešte bol u vás?‘“

„Strašné boli skúšky, ktoré mali doliehať na pravú cirkev. Už v čase, keď apoštol písal, sa „tajomstvo neprávosti“ už začalo prejavovať. Udalosti, ktoré sa mali odohrať v budúcnosti, mali byť „podľa pôsobenia satana so všetkou mocou a znameniami a lživými zázrakmi, a so všetkým zvädzaním neprávosti v tých, čo hynú.“

„Zvlášť slávnostné je apoštolovo vyhlásenie týkajúce sa tých, ktorí by odmietli prijať ‚lásku k pravde‘. ‚A preto,‘ vyhlásil o všetkých, ktorí by zámerne zavrhlí posolstvá pravdy, ‚im Boh pošle mocný blud, aby uverili ľži; aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale našli zaľúbenie v nepravosti.‘ Ľudia nemôžu beztrešne odmietat’ varovania, ktoré im Boh vo svojom milosrdenstve posielal. Od tých, ktorí sa vytrvalo odvracajú od týchto varovaní, Boh odníma svojho Ducha a ponecháva ich klamstvám, ktoré milujú.“ Skutky apoštolov, 265, 266.

Hoci sestra Whiteová priamo stotožňuje „človeka hriechu“, „toho bezbožného“, „syna zatratenia“ a „tajomstvo nepravosti“ z Pavlovho úryvku a nazýva ich „pápežskou mocou“, hovorí ešte viac. Ukazuje, že tieto symboly, ktoré Pavol použil na označenie rímskeho pápeža, boli založené na knihe Daniel, keď uviedla: „Apoštol preto napomenul bratov, aby neprijali nijaké také posolstvo, akoby prichádzalo od neho, a ďalej zdôraznil skutočnosť, že pápežská moc, tak jasne opísaná prorokom Danielom, mala ešte povstať a viesť vojnu proti Božiemu ľudu. Kým táto moc nevykoná svoje smrtonosné a rúhavé dielo, bolo by márne, aby cirkev očakávala príchod svojho Pána.“ Pavol zakladal tú časť posolstva Tesalonicanom, ktorá označovala pápežstvo, na Danielovi, jedenástej kapitole, a tridsiatom šiestom verši.

A kráľ bude konať podľa svojej vôle; a povýši sa a vyvýši sa nad každého boha a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov; a bude sa mu dariť, kým sa nedovŕši rozhorčenie, lebo to, čo je určené, sa stane. Daniel 11:36.

Keď Pavol označuje pápeža slovami „ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čomu sa vzdáva bohoslužba, takže ako Boh sedí v chráme Božom a vydáva sa za Boha“, Pavol parafrázoval opis proroka Daniela o „kráľovi“, ktorý konal „podľa svojej vôle“ a „povyšoval sa a vyvyšoval nad každého boha“. Pápež je tým kráľom, ktorý hovorí „podivuhodné veci proti Bohu bohov“, a pápež je tou mocnosťou, ktorá mala „prosperovať, až kým“ sa prvé „rozhorčenie“ „nedovŕši“ v roku 1798.

Daniel jedenásť, verš tridsaťšesť, je bezpodmienečne nevyhnutné správne pochopiť, ak má byť správne pochopený nárast poznania v roku 1989. Z tohto dôvodu bolo falošné učenie, že kráľom v tomto verši bolo Francúzsko, ako ho zaviedol Uriah Smith, uvedené v prvej generácii adventizmu (1863 až 1888). Smith zmenil text verša tridsaťšesť z „toho“ kráľa (ktorým je pápežstvo, opísované v predchádzajúcich veršoch) na „nejakého“ kráľa (akéhokoľvek kráľa), aby mohol pripísať ateistickému Francúzsku charakteristiky rímskeho štýlu uctievania; to však bol iba odrazový bod na presadenie jeho obľúbenej teórie, že Turecko je vo verši štyridsať a ďalej kráľom severu.

Satan sa už zavčas začal usilovať zatemniť skutočnosť, že kráľom v tomto verši je pápežstvo, a je to apoštol Pavol, kto poskytuje Danielovmu svedectvu druhého svedka o tejto skutočnosti. Sestra Whiteová poskytla tretieho svedka.

Satan sa neusiloval iba o to, aby zatemnil pravdu, že kráľom v danom verši je pápežstvo, ale tým, že odviezol pozornosť od pravdy obsiahnutej v tomto verši, zároveň zatemnil aj význam toho, čo vo verši predstavovalo „rozhorčenie“. Pápežstvo v tomto verši malo prosperovať až do roku 1798, keď mu bola zasadená smrteľná rana. Rok 1798 je koncom dvetisícpäťstodvadsaťročného obdobia Božieho rozhorčenia, ktoré bolo vykonávané proti severnému kráľovstvu Izraela, počnúc rokom

Keby adventizmus v roku 1863 obhájil a udržal učenie o „siedmich časoch“, bolo by pre Uriáša Smitha prakticky nemožné presadiť takú hlúposť o tridsiatom šiestom verši, pretože „rozhorčenie“ by bolo chápané ako predstavenie prvého Božieho rozhorčenia trvajúceho „sedem časov“, a teda by nemalo vôbec nijakú súvislosť s Francúzskom. Nárast poznania v roku 1989 potvrdzuje Pavol v uvedenom úryvku, a z tohto dôvodu sa Pavlovo varovanie v tomto úryvku týkajúce sa tých, ktorí neprijali lásku k pravde, ale prijali mocné poblúdenie, napĺňa skrze ich odmietnutie právd, ktoré Pavol v tomto úryvku predkladá. Jednou z týchto právd je správna identifikácia severného kráľa v Danielovi, kapitola jedenásť, verše štyridsať až štyridsaťpäť.

V uvedenom úryvku, po tom, čo Pavol označí rímskeho pápeža, označuje sled udalostí na konci sveta, ktoré vedú k druhému príchodu Krista, čo je predmetom daného úryvku. Hovorí: „a vtedy bude zjavený ten Bezbožník.“ Tým „bezbožníkom“ je pápež, „ktorého Pán Ježiš zahubí duchom svojich úst a zničí jasom svojho príchodu.“ Potom Pavol hovorí: „Toho, ktorého príchod je podľa pôsobenia satana so všetkou mocou, znameniami a lživými zázrakmi.“ Ježiš je ten, „ktorého príchod je podľa pôsobenia satana.“

Satanovo zázračné pôsobenie je obdobie času od čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona až dovtedy, kým sa nepostaví Michael a neskončí sa doba milosti pre ľudstvo. Počas siedmich posledných rán, ktoré sú vyliate od skončenia doby milosti až do Kristovho návratu, Satan nekoná nijaké zázraky.

„Kristus hovorí: ‚Po ich ovocí ich poznáte.‘ Ak tí, prostredníctvom ktorých sa dejú uzdravenia, sú na základe týchto prejavov naklonení ospravedlňovať svoje zanedbávanie Božieho zákona a zotrvať v neposlušnosti, hoci majú moc v akejkoľvek, ba v každej miere, z toho ešte nevyplýva, že majú veľkú Božiu moc. Naopak, je to zázračná moc veľkého zvodcu. Je prestupníkom mravného zákona a používa každý prostriedok, ktorý dokáže ovládnuť, aby ľuďom zastrel jeho pravú povahu. Sme varovaní, že v posledných dňoch bude pôsobiť znameniami a lživými zázrakmi. A v týchto zázrakoch bude pokračovať až do uzavretia času milosti, aby na ne mohol poukazovať ako na dôkaz, že je anjelom svetla, a nie tmy.‘ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 7, 911.

Pavol poukazuje na to, že pred zjavením pápežstva malo dôjsť k odpadnutiu a že druhý príchod Krista nastane „po“ zázračnom pôsobení satana. Satanovo zázračné pôsobenie sa začína pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch a končí príchodom ukončenia času milosti a siedmich posledných rán. Satanovo zázračné pôsobenie sa začína pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch.

„Nariadením, ktorým sa bude presadzovať ustanovenie pápežstva v rozpore so zákonom Božím, sa náš národ úplne odtrhne od spravodlivosti. Keď protestantizmus natiahne svoju ruku ponad priepasť, aby uchopil ruku rímskej moci, keď sa načiahne ponad bezodnú priepasť, aby si podal ruky so špiritizmom, keď pod vplyvom tohto trojitého zväzku naša krajina zavrhuje každú zásadu svojej ústavy ako protestantskej a republikánskej vlády a vytvorí podmienky na šírenie pápežských klamstiev a bludov, vtedy budeme môcť vedieť, že nastal čas zázračného pôsobenia satana a že koniec je blízko.“ Testimonies, zväzok 5, 451.

Nedeľný zákon je koncom šiesteho kráľovstva, zemskej šelmy zo zjavenia 13. kapitoly. Zemská šelma začala vládnuť na konci tisícdvostonásťdesiatich rokov pápežskej nadvlády v roku 1798. Pápežstvo teda bolo zjavené v roku 538, hoci jeho dielo zmocniť sa vlády nad svetom už bolo činné, keď Pavol napísal svoje slová. Pred rokom 538 malo dôjsť k odpadnutiu, ktoré predchádzalo zjaveniu človeka hriechu, sediaceho v chráme Božom.

Odpadnutie bolo predstavené zborom v Pergame, keď kresťanská cirkev urobila kompromis s náboženstvom pohanstva, ako to symbolizoval cisár Konštantín. Pavol určoval prorocké medzníky, ktoré sa musia naplniť pred druhým príchodom Krista. Keď zopakoval to, čo už predtým učil Tesaloničanov, potom sa pýta, či si nepamätajú, že ich už predtým učil týmito pravdám. Potom im pripomína, že by si mali pamätať aj to, že ich učil, že istá moc bude „zadržiavať“ pápežstvo, „aby“ pápežstvo „mohlo byť zjavené vo svojom čase“. Slovo „zadržiavať“ znamená brzdiť. Slovo „zadržiavať“ je neskôr v tom istom úseku preložené ako „teraz zdržuje“.

Tento úsek je teda správne vyjadrený takto: „A teraz viete, čo zadržiava pápežstvo, aby sa pápežstvo zjavilo vo svojom čase. Lebo tajomstvo neprávosti (pápežstvo) už pôsobí; iba ten, kto teraz zadržiava pápežstvo, bude naďalej zadržiavať pápežstvo, dokiaľ nebude odstránený z cesty.“ Keď William Miller rozpoznal tento úsek v liste Tesaloničanom, uvedomil si, že mocou, ktorá zabránila pápežstvu vystúpiť na trón zeme v roku 538, bol pohanský Rím, a že pohanský Rím bude zadržiavať vzostup pápežskej moci, až kým nebude pohanský Rím „odstránený z cesty“.

„Počas dvanástich rokov, keď som bol deistom, čítal som všetky dejiny, ktoré som mohol nájsť; teraz som si však zamiloval Bibliu. Učila o Ježišovi! Ale predsa bolo v Biblii ešte mnoho toho, čo mi bolo temné. V roku 1818 alebo 1819, keď som sa rozprával s priateľom, ktorého som navštívil a ktorý ma poznal a počul ma hovoriť v čase, keď som bol deistom, spýtal sa ma dosť významným spôsobom: ‚Čo si myslíš o tomto texte a o tamtom?‘ narážajúc na tie staré texty, proti ktorým som ako deista namietal. Porozumel som, o čo mu ide, a odpovedal som: Ak mi dáš čas, poviem ti, čo znamenajú. ‚Koľko času potrebuješ?‘ Neviem, ale poviem ti, odpovedal som, lebo som nemohol veriť, že Boh dal zjavenie, ktorému sa nedá rozumieť. Vtedy som sa rozhodol študovať svoju Bibliu vo viere, že môžem zistiť, čo zamýšľal Duch Svätý. No len čo som toto rozhodnutie prijal, prišla mi na myseľ myšlienka: ‚Predstav si, že nájdeš miesto, ktorému nebudeš rozumieť; čo budeš robiť?‘ Vtedy mi prišiel na myseľ tento spôsob štúdia Biblie: Vezmem slová z takýchto miest, budem ich sledovať naprieč Bibliou a týmito spôsobom zistím ich význam. Mal som Crudenovu konkordanciu, ktorá je podľa mňa najlepšia na svete; a tak som si ju vzal spolu so svojou Bibliou, sadol som si za písací stôl a nečítal som nič iné, iba trochu noviny, lebo som bol odhodlaný poznať, čo znamená moja Biblia.

„Začal som pri Genezis a čítal som ďalej pomaly; a keď som prišiel k textu, ktorému som nemohol porozumieť, prehládaval som Bibliu, aby som zistil, čo znamená. Keď som takto prešiel Bibliu, ó, aká jasná a slávna sa ukázala pravda! Našiel som to, čo som vám kázal. Bol som presvedčený, že sedem časov sa skončilo v roku 1843. Potom som prišiel k 2300 dňom; tie ma priviedli k tomu istému záveru; no ani len som nepomyslel na to, že by som mal zistiť, kedy príde Spasiteľ, a nemohol som tomu uveriť; ale svetlo ma zasiahlo tak mocne, že som nevedel, čo robiť. Teraz som si pomyslel: Musím si pripnúť ostrohy a rajtky; nepôjdem

rýchlejšie než Biblia a nezaostanem za ňou. Čokoľvek Biblia učí, toho sa budem držať. No predsa ešte boli niektoré texty, ktorým som nemohol porozumieť.“

„Tolko teda o jeho všeobecnom spôsobe štúdia Biblie. Pri inej príležitosti uviedol svoj spôsob, ako určil význam textu, ktorý máme pred sebou — význam výrazu ‚the daily‘. Čítal som ďalej, povedal, ‚a nemohol som nájsť nijaký iný prípad, v ktorom by sa tento výraz vyskytoval, iba v Danielovi. Potom som vzal tie slová, ktoré stáli v spojení s ním, totiž: ‚take away‘. Odníme the daily, ‚od času, keď bude the daily odňaté,‘ atď. Čítal som ďalej a myslel som si, že na tento text nenájdem nijaké svetlo; napokon som prišiel k 2 Tesaloničanom 2:7–8. ‚Lebo tajomstvo nepravosti už pôsobí, len ten, kto teraz zdržuje, bude zdržovať, až bude vzatý z cesty, a potom sa zjaví ten bezbožník,‘ atď. A keď som prišiel k tomuto textu, ó, ako jasná a slávna sa ukázala pravda! Tu to je! To je ‚the daily‘! Nuž teda, čo tým Pavol myslí, keď hovorí o ‚tom, kto teraz zdržuje,‘ alebo prekáža? Výrazmi ‚človek hriechu‘ a ‚ten bezbožník‘ sa myslí pápežstvo. Nuž, čo je to, čo bráni tomu, aby sa pápežstvo zjavilo? Nuž, je to pohanstvo; nuž teda ‚the daily‘ musí znamenať pohanstvo.“ William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Bez pochopenia, že „každodenná obet“ v knihe Daniel bola symbolom pohanstva, by Miller len ťažko mohol rozvinúť rámec, na ktorom vystaval svoju prorockú štruktúru. „Každodenná obet“ sa v knihe Daniel nachádza päťkrát a vždy po nej nasleduje symbol pápežstva. Dôkaz, že „každodenná obet“ v knihe Daniel je pohanstvo, sa nachádza v Pavlovom liste Tesaloničanom. Práve tam sa nachádza jedno z najvážnejších varovaní v Božom slove, lebo tam Pavol jasne uvádza, že tí, ktorí nemilujú pravdu, budú vydaní mocnému bludu. Pravda, ktorá bola zámerne umiestnená v liste Tesaloničanom, spočívala v určení spojitosti pohanstva s pápežstvom, a odmietnuť túto pravdu znamená zaručiť, že následkom takého odmietnutia bude mocný blud.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v tejto téme.

Zostaňte stáť a žasnite; kričte a volajte: sú opití, ale nie vínom; potácajú sa, ale nie od opojného nápoja. Lebo Hospodin vylial na vás ducha hlbokého spánku a zavrel vaše oči; prorokov a vašich vládcov, vidiacich, prikryl. A každé videnie sa vám stalo ako slová zapečatenej knihy, ktorú podávajú učenému so slovami: Čítaj toto, prosím; a on povie: Nemôžem, lebo je zapečatená. A kniha sa podáva neučenému so slovami: Čítaj toto, prosím; a on povie: Nie som učený. Preto Pán povedal: Pretože tento ľud sa ku mne približuje svojimi ústami a svojimi perami ma ctí, ale svoje srdce vzdialil ďaleko odo mňa a ich bázeň pred mnou je naučená podľa ľudského príkazu, preto, hľa, budem ďalej podivne konať s týmto ľudom, podivne a zázračne; lebo múdrosť ich múdrych zahynie a rozumnosť ich rozumných bude skrytá. Beda tým, čo sa hlboko usilujú ukryť svoju radu pred Hospodinom, a ich skutky sú vo tme, a hovoria: Kto nás vidí? a kto o nás vie? Ach, vaše prevracanie vecí naruby sa bude pokladať za hrnčiarovu hlinu! Či azda dielo povie o tom, kto ho urobil: Neurobil ma? Alebo povie vytvorená vec o tom, kto ju utvoril: Nemal rozum? Izaiáš 29:9–16.